

SENTÈNCIA 98-53 DE 09 DE DESEMBRE DE 1998

CASS. INVALIDESA PER ACCIDENT DE TREBALL. Valoració del grau d'invalidesa. ELEMENT PROFESSIONAL: càrrega de la prova de la pèrdua d'emoluments correspon a l'interessat.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 20 d'abril de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. Ali E.G. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social i va declarar que l'agent té dret a percebre una pensió mensual de 14.479 pessetes o bé una quantitat global de 723.956 pessetes en concepte d'invalidesa per accident de treball. L'esmentada sentència confirma la resolució impugnada de la C.A.S.S. quant a la fixació del grau de minva de la integritat corporal en un 20%, però afegeix un altre 20% de la tarifa objectiva en concepte d'element professional, com a compensació per la pèrdua d'emoluments que ha sofert l'interessat.

2n.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social va interposar recurs d'apel·lació el 7 de maig de 1998, que fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 25 de juny següent. La impugnació es redueix a discutir la procedència de la quantitat fixada en concepte d'element professional, que la C.A.S.S. considera inadequada, ja que no ha quedat acreditat que s'hagi produït una disminució dels emoluments que percebia l'interessat com a conseqüència de l'accident de treball.

3r.- L'apel·lat va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 14 de juliol de 1998, en que sol·licita que es desestimïn les pretensions de la C.A.S.S., ja que considera que la sentència recorreguda ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van donar per reproduïdes les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'objecte d'aquest recurs es redueix a determinar si resulta procedent que s'incrementi en un 20 per cent la tarifa objectiva corresponent a la invalidesa per accident de treball que pateix l'interessat, en concepte d'element professional, d'acord amb l'article 6 del Reglament d'aplicació nº 18. No és discuteix, tanmateix, el percentatge d'invalidesa establert d'acord amb l'anomenat element objectiu, que correspon al grau de minva de la integritat corporal, xifrat en un 20 per cent per la resolució administrativa impugnada i per la sentència de primera instància.

Sobre aquesta qüestió, convé recordar que, segons han declarat les sentències d'aquesta Sala números. 96-35, de 6 de setembre de 1996, 96-46, de 20 de novembre del mateix any, 97-09, de 28 de febrer de 1997, i 97-31, de 14 de juliol també de 1997, "l'element professional es valora en funció de la pèrdua d'emoluments que sofreix l'assegurat, comparant el sou percebut al reincorporar-se al treball amb el que percebia abans de produir-se l'accident i la valoració d'aquests elements requereix una activitat probatòria mínima".

D'altra banda, les sentències 96-46, de 20 de novembre de 1996, i 97-09, ja esmentada, declaren que "l'aportació a l'expedient administratiu o a les actuacions judicials dels elements de fet en que se sustenta l'element professional correspon, en principi, a l'assegurat", ja que és aquest qui realment pot acreditar aquesta circumstància. En el mateix sentit, la sentència 98-38, de 21 de setembre de 1998, afegeix que l'interessat "segons un principi clàssic de contenciós administratiu, ha d'aportar els elements precisos que li permetin justificar la seva pròpia avaluació en la pèrdua d'emoluments".

Tercer.- En el cas que ara s'examina, l'agent no s'ha reincorporat a la vida laboral activa després de que va tenir lloc l'accident de treball, per causes que es desconeixen. En conseqüència, no es disposa del terme de comparació que permeti valorar que s'ha produït una disminució efectiva de les seves retribucions, derivada d'aquell accident, ni s'aporta cap altre element de judici que pugui portar a aquesta conclusió.

D'altra banda, la magnitud de les lesions de l'interessat, xifrades en un 20 per cent d'incapacitat, no permeten entendre per si soles que aquell no estigui en

condicions de tornar a emprendre l'activitat laboral, a diferència dels supòsits examinats en les sentències 97-41, de 18 de novembre de 1997, i 98-38, de 21 de setembre de 1998, en que s'apreciava una absoluta incapacitat per a desenvolupar qualsevol tipus de treball.

Cal concloure, doncs, que en no haver-se acreditat la concurrència de les circumstàncies que justifiquen l'aplicació de l'element professional, procedeix estimar el present recurs d'apel·lació, i confirmar la resolució impugnada de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- **Estimar** el recurs d'apel·lació que formula la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia el 20 d'abril de 1998, la qual es revoca, i en conseqüència es desestima la demanda inicialment formulada per l'agent contra les resolucions de la C.A.S.S. de 30 de maig i 24 de juliol de 1997, que es confirmen íntegrament.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.